

Absurdă iubire

Andrei Șerbănescu

Tu, absurdă și dulce iubire,
Cu ploapele albastre și trupul dezgolit,
Te-ai ghemuit cuminte în podul palmei mele,
Din firele cerului de zori încărunțit.

Iubire... absurdă și dulce iubire,
Cine oare mi te-a chemat în grai?
Că-ți port și acum pe buze, onoruri, nemurire,
În alaiul sărutărilor din nopțile de mai.

Dar tu, absurdă și dulce iubire,
Îmi ești oare lumină și muză pe-nnoptat?
Îmi ești pe veci soție, îmi ești oare amantă,
Sau mi-ești asemeni morții pe umeri de-mpărat?

Vorbește! Absurdă, dar dulce iubire,
Nu sta tacută-n mine, nu-mi spune fantezii!
Nu-mi cere să te cred vorbind cu nesimțire,
Întru tot ce ne cuprinde, când te-aștept... dar nu mai vii...

Mult prea blazată doamnă, absurdă și ciudată,
Mă lași să gust din tine în cupe mult prea mici,
Satirizând durerea și cu ea, tu, viața toată
Mi-ai cuprins în reverie, cu boltele fierbinți.

Dulcea mea iubire, poartă-ți pașii și prin mine;
Nu te feri de brumă și de dimineți pustii;
Absurdul meu amor, îngăduie-mi un ceas cu tine,
În catedrala morților doar noi să pașim vii!

Iubire... absurdă și dulce iubire...
Te strig în necuvinte, te chem și în romanețe,
Ți-am fost loial o viață, iar tu îmi lași cuvinte...
Cuvinte mincinoase... și-n mii de foi... neșanse...